ка, улазећи у Ватикан после свог избора, ускликнуо је: „Боже мој, овде су пагански богови!“ Речи узбуђеног Папе су преносили као забавну анегдоту, али више од свега су сами римски првосвештеници подржавали таква дела, да би пролазили као просвећени хуманисти.

Доживљај Ренесансе прешло је у католичка богослужења и зближило га је са напевима опере и карневала. У паганском свету храм је био сједињен са позориштем. Највећи театар древног Рима се налазио на стубовима храма посвећеног Венери.

У том карневалу обновљеног паганства певали су пред гомилом и ругали се над хришћанством, Бокачо, Еразмо Ротердамски, Маргарита Наварска и други великосветски комедијаши, док је муслимански свет већ стезао Европу железним клештима.

архимандрит Лазар (Абашидзе)

ТАЈНЕ БОЛЕСТИ ДУШЕ

Свет данас осећа све већу наклоност према таквој врсти лажног, хистеричног „хришћанства“. Али, ми не треба да обраћамо пажњу на укус овога света - што више будемо чували дух наше вере, тим ћемо више туђи бити овом свету, и он ће нас све више мрзети и презирати, јер ћемо му изгледати ружни, немоћни, чак, и безблагодатни. Ако православни Хришћани данас на неки начин и јесу привлачни свету и он се занима за њихову веру, то још није разлог да ми треба да глумимо некакву извештаченост и лажну духовност како бисмо угодили свету. Убога истина је боља од нагиздане лажи. Ми смо сада духовно сиромашни као никада, нама боље него Хришћанима других времена одговарају речи псалма: „Помагај, Господе, јер неста Светих“ (Пс. 12, 1). Ми смо сиромашни духом и то треба јасно да видимо и познамо, и да то сазнање у смирењу и покајању понесемо, и то је, по свој прилици, једини доступан пут спасења и спасоносног делања за нас у ова времена. Јасно сагледање и схватање духа времена, нашег духовног стања, мере наших могућности сачуваће нас од неправилних трагања, од узалудног трошења оних јадних снага које имамо, од банкротства наших планова, од неостварљивих маштарија и подвига који не одговарају нашем духовном стању.

Наше време више не зна за предањско обиље духовне хране, за ону лепоту и миомирис којима је био испуњен и надахнут живот пређашњих Хришћана. Нама су остали само немоћи и патње, и зато је за нас најспасоносније управо следеће: стална смирена молитва и уздисање због наше огреховљености; најскромнији и најсмернији поглед на сав сопствени труд и делање; најснисходљивији и најмилосрднији однос према ближњима; понизно и захвално прихватање свега што се са нама дешава; потпуно уздање у милост Божију и неуздање у своја добра дела или очекивање нечег високог у себи.

Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице.
Са благословом игумана јеромонаха Рафаила.

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

св. муч. Агрипина, Владимирска икона Маке Божије

Мт. 8, 5 - 13; зч. 25;

преподобни Јустин Нови Ћелијски

НА 4. НЕДЕЉУ ПО ДУХОВИМА

А ево капетана, незнабошца. Он не зове Господа Христа к' себи, но вели: „Господе, мој слуга лежи узет дома, и мучи се врло“. Ја више ништа Теби не кажем. Ти, Ти чудесни Свезналац, Ти знаш срца наша, Ти знаш муке наше, Ти знаш да на човека јуриша смрт са свих страна, Ти знаш шта значи волети за нас. Али ја знам исто тако ко си Ти. Ја то осећам. Где би Те ја то звао себи, да уђеш под кров мој, не Господе, ја сам нечист човек. Само реци реч, и оздравиће слуга мој. Јер и ја сам човек, и ја сам под влашћу, ја имам војнике, па речем једном: иди, и иде, другоме; дођи, и дође, и слузи свом учини то, и учини.

Човек, смртно биће, поверовао у Господа Христа и осетио да је бесмртан. Ето, то је вера у Господа Христа. Поверујеш у Њега и осетиш: гле, ја сам заиста вечно биће, бесмртно биће! Никаква смрт ништа ми учинити не може. Ја, ја јачи од свих смрти, од свих твораца смрти, ђавола и злочинаца људи. Таква је сила вере! Вера није теорија, и вера није само учење, вера је сила, сила која те везује одмах са Богом. (Веже) веру са Вечном Истином, веру са Вечном Правдом, веру са Вечним Животом, веже те са свима небеским силама. То је вера, то сила вере! То је оно што је Светог Апостола Павла носило; имао је тело као Херувим или Серафим на овој земљи. Он је јурио из места у место, из града у град да проповеда, кога? Њега, Чудесног Господа Исуса. Ето, Њега Који даје бесмртност и Живот Вечни, човече! Шта ти више треба, шта ти хоћеш?!

И заиста, више од тога, не! Нико ти више ништа дати не може. Зато

email: manastirmaine@gmail.com
prezentacija: podmaine.weebly.com

је Он дошао у свет да теби као Бог да оно што нико од људи дати не може, да ти да Вечни Живот, да ти да Бесмртни Живот, да ти да Вечну Истину, Вечну Правду, да ти да Вечно Еванђеље Неба. Да, да тебе човека немоћног, човека самлевеног од смрти са свих страна, да тебе учини свемоћним. Иди, како си веровао нека ти буде!..

Наше очи, саме по себи, виде онолико колико и наше наочари. Наше уши, саме по себи, чују онолико колико и метална слушалица на њима. Наш језик, сам по себи, говори онолико колико и клатно у звону.

Но, зато што наша душа види, очи наше виде. И зато што душа чује, уши чују. И зато што душа носи смисао, језик говори смислено.

Да су очи наше као језеро, без душе оне би виделе као и језеро што види. Да су уши наше као пећине, без душе би оне чуле колико и пећине чују. Да је језик наш звучан као клатно у звона, без душе он би говорио колико и клатно говори.

свети владика Николај

свети Исаак Сиријски
ТРПЉЕЊЕ ИСКУШЕЊА

Када не подносиш жалости, знај да не волиш истински Бога, у теби више живи свет, него Он. Болест и сиромаштво нека те не плаше, јер имаш за помоћника Христа. Он је нада твоја и радост твоја. Више од љубави према телу своме треба да имаш љубав према Богу. Када је душа твоја нага, без врлина, знај добро да се не можеш приближити Господу. Ако хоћеш да се сјединиш са Њиме, треба да следиш пут светих Отаца који су све жртвовали за љубав Његову. Оставили су све, да би нашли многоцени бисер, Христа.

Када помислиш да тонеш у искушења и тугу, тада је Христос поред тебе и крепи те. Не заборави свете мученике који су поднели толика страдања за љубав Христову. Наше невоље нису ништа у сравњењу са страшним мучењима и истјазавањима светих, која су радосно поднели да би добили неувељиви венац победе. Тајна светих мученика била је трпљење. Истрпели су! Нису побацали оружје, него су се борили. И, очима душе гледали су подвигоположника Христа, који им је спремио венце победе.

Својим трпљењем, доспели су од пећи искушења до величанства славе! Трпљењем својим, затварали су уста царевима. Трпљењем својим, учинили су да су многи џелати који су их мучили поверовали у Христа. Многим мученицима се пружала прилика да уместо мучења добију светску славу. Али они су више волели смрт, која ће их једном заувек привести Христу. У срцима њиховим горео је огањ љубави према Богу. Одрекли су се свих ствари и лажних радости да би вечно живели у радости, близу Бога.

архимандрит Рафаил (Карелин)
НА ОБАЛАМА ГАНГА

Сада је наступио глобални процес дехристијанизације света. Господ је сатану назвао лажовом и човекоубицом. Борба демона са Црквом остварује се кроз гоњење хришћана, и у то исто време ширење духовне лажи: јереси и лажних учења. Ово се може поредити са опсадом тврђаве: непријатељи руше њена врата и зидине, а у исто то време, тајни непријатељи покушавају да направе пожар унутар тврђаве. Већ у временима Апостола, римска државна машина је обрушила своју тежину на хришћанске општине. Крв Мученика је у потоцима лила на земљу, као виноградски сок из тоцила, а заједно са тим, незнабоштво је спремало други удар: у средини самаријских врачева-окултиста и фригијских вештица изникла је идеолошка провокација хришћанства – учење, које је требало да сведе Христа на ниво космичког духа – архонта и да Му да место у некаквом пантеону.

Христос се по том учењу претворио из Сина Божјег у паганско божанство. Јеванђеље су везали за ложу митске космологије, а Тајне Цркве објавили за окултна посвећења, слично хтосним тајнама у част Деметре и Озириса. Гностицизам је привукао себи интелектуалне силе паганског, али се није могао привити телу Цркве. Већ су Апостоли Павле и Јован Богослов упозорили хришћане на вучје јаме и замке, које је незнабоштво постављало на њихов пут.

Тако и гностицизам није ишчезао, већ је наставио да живи у монтанизму, у сектама боумила, павликијана, албигојаца, и катара, у тајним ложама витешких одреда, „Сионским приоратима“ и темпларима.

Други покушај незнабоштва који се изњедрио у хришћански свет, постао је покрет, познат под називом Ренесанса или Обновљење, то јест, обнова антике. Ако је древни гностицизам бирао на свом путу преимућство философије и мистике, онда је Ренесанса – доживљај.

Пагански свет морао је ући у хришћански храм под видом фресаки, икона светих, скулптура. Ако је код античких народа постојало незадовољно стремљење према духовности, „ка невидљивом Богу“, онда је Ренесанса управо хтела да разруши остатке духовности, материјалном опипљивошћу и и телесном страственошћу својих слика, као неком тешком чизмом.

Христа су сликали као Аполона, па као Херкулеса, лик Дјеве Марије сликао се са младим моделима, веселим и површним римским девојкама, а понекад са предметом страсног обожавања самих уметника. На зидовима Сикстинске капеле појавиле су се митске личности: Харон, који превози на чамцу, преко вода Стикса душе умрлих, итд. Доживљај је интимнији за душу од философије. У псеудохришћанском храму душа се сусретала са пантеоном. Тамо су били пагански богови под ликом Христа и Светих, и они су се примали од људске подсвести као космичка божанства, као победа тела и крви.

Један од римских првосвештени-